12. 12. 2025

ID: 120395

Správce pozůstalosti

Vznikne-li na majetku zůstavitele škoda, která ještě za jeho života nebyla nahrazena, představuje právo na její náhradu majetkové právo, které patří do dědictví. Nebyla-li škoda nahrazena ani po smrti zůstavitele dobrovolně, je nezbytné, aby nárok na náhradu škody byl uplatněn žalobou u soudu. Podání žaloby představuje úkon - také s přihlédnutím k možnému promlčení nebo zmaření (ztížení) vymahatelnosti práva po dlužníku - nezbytný k uchování majetkových hodnot náležejících do dědictví, proto je správce dědictví oprávněn a povinen tímto způsobem zůstavitelovo právo uplatnit. Výše vymáhané náhrady tu sama o sobě není významná, nicméně z hlediska uchování majetkových hodnot náležejících do dědictví jde o okolnost, která významně akcentuje vymáhání práva správcem dědictví i prostřednictvím žaloby u soudu.

Působnost správce dědictví se vztahuje na věci, práva a jiné majetkové hodnoty patřící do dědictví, a to - v závislosti na rozsahu vymezeném soudem - buď na všechny, nebo jen na některé. O tom, co nepatří do dědictví nebo co mu z dědictví nebylo svěřeno, není správce dědictví oprávněn činit jakékoliv úkony.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky č.j. 24 Cdo 1691/2025-937 ze dne 23.9.2025)

Nejvyšší soud rozhodl v právní věci žalobkyně D. K., zastoupené Mgr. Bc. M.K., advokátem se sídlem v P., proti žalovaným 1) T. M., 2) P. F., 3) P. M., 4) P. F. a 5) Z. B., všem zastoupeným Mgr. T.R., advokátem se sídlem v P., o 28 037 000 Kč s příslušenstvím, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 78 Cm 152/2009, o dovolání žalobkyně proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 22. ledna 2024, č. j. 3 Cmo 20/2018-882, tak, že rozsudek vrchního soudu se zrušuje a věc se vrací Vrchnímu soudu v Praze k dalšímu řízení.

Z odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou (změněnou a upravenou se souhlasem soudu) domáhala, aby jí žalovaní zaplatili 28 037 000 Kč s příslušenstvím. Svůj požadavek zdůvodnila zejména tím, že je dědičkou po L. K., zemřelém dne 23. 8. 2003 (dále též jen „zůstaviteli“), že byla soudem ustanovena správkyní tohoto dědictví a že do dědictví patří rovněž „100 % akcií“ společnosti XY (dále též jen „společnosti XY“), která byla zůstavitelem založena „za účelem obchodního využití počítačových programů XY a XZ“, jichž byl zůstavitel autorem. Žalovaní byli do roku 2005 členy představenstva či dozorčí rady společnosti XY a při výkonu těchto funkcí porušili povinnosti jednat s péčí řádného hospodáře při zařizování záležitostí této společnosti způsobem, který žalobkyně podrobně popsala. Žalobkyně dovozuje, že v důsledku porušení povinností žalovanými vznikla společnosti XY škoda v podobě ušlého zisku z obchodního využití počítačových programů XY a XZ ve výši 25 000 000 Kč, v podobě nevymáhané pohledávky společnosti XY za poskytnutí licence ve výši 6 172 000 Kč, v podobě snížení majetku o částku 2 187 000 Kč odpovídající čistému zisku společnosti XY za rok 2002 převedeného na účet nerozděleného zisku, v podobě nevymáhaných pohledávek společnosti XY za společností XZ ve výši 3 327 098,71 Kč a v podobě bezdůvodně vyplacené částky „advokátní kanceláři J. F.“ ve výši 304 451,90 Kč.

2. Žalovaní namítali, že žalobkyně není ve věci aktivně legitimována, neboť náhrady škody po členech představenstva a dozorčí rady se akcionář může domáhat pouze jménem akciové společnosti, a že k podání žaloby neměla žalobkyně jako správkyně dědictví souhlas dědiců a svolení dědického soudu. Žalovaní odmítli, že by při výkonu svých funkcí porušili své povinnosti, a uvedli, že zůstavitel byl pouze „50%“ akcionářem společnosti XY a že společnost XY se dostala do neutěšené situace pro „neshody mezi akcionáři“, že počítačové programy byly dokončeny v roce 2005, tedy až po smrti zůstavitele, a že k destabilizaci společnosti XY spojené s odchodem zaměstnanců došlo poté, co žalobkyně začala „konfliktním způsobem“ zasahovat do jejího chodu.

3. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 12. 10. 2017, č. j. 78 Cm 152/2009-611, žalobu zamítl a rozhodl, že žalobkyně je povinna zaplatit žalovaným na náhradě nákladů řízení 1 877 460,20 Kč k rukám advokáta Mgr. T.R. Na základě výsledků dokazování dovodil, že oprávněnými osobami domáhat se za akciovou společnost náhrady škody vůči členům jejích orgánů jsou - jak vyplývá z ustanovení § 13 odst. 1 věty druhé a § 182 odst. 2 obchodního zákoníku - jednak „sama akciová společnost jednající svým statutárním orgánem“, jednak „její dozorčí rada a akcionář“, kteří tak nemohou učinit vlastním jménem, ale „výlučně jménem akciové společnosti“. Protože žalobkyni „přísluší výkon akcionářských práv L. K.“, mohla by se domáhat náhrady škody pouze jménem společnosti XY a jen za splnění předpokladů uvedených v ustanovení § 182 odst. 2 obchodního zákoníku; žalobkyně však požaduje náhradu škody „svým jménem coby vykonavatele akcionářských práv“ zůstavitele, a proto jí nesvědčí právo domáhat se po žalovaných „žalovaného nároku“. Navíc, žalobě by nemohlo být vyhověno, i kdyby se žalobkyně domáhala náhrady škody jménem společnosti XY a při splnění předpokladů uvedených v ustanovení § 182 odst. 2 obchodního zákoníku, neboť nedoložila, že by jako správkyně dědictví byla oprávněna vymáhat po žalovaných náhradu škody. Jako správkyně dědictví je totiž oprávněna ke správě dědictví - jak vyplývá z ustanovení § 480a občanského zákoníku - pouze v rámci obvyklého hospodaření, zatímco požadovaná náhrada škody tento rámec překračuje; žalobu by proto byla oprávněna podat jen se souhlasem dědiců a se svolením „dědického soudu“, což se nestalo.

4. K odvolání žalobkyně Vrchní soud v Praze rozsudkem ze dne 22. 1. 2024, č. j. 3 Cmo 20/2018-882, rozsudek soudu prvního stupně ve výroku o zamítnutí žaloby potvrdil a ve výroku o náhradě nákladů řízení změnil tak, že žalobkyni uložil, aby zaplatila na této náhradě každému ze žalovaných 376 847,24 Kč k rukám advokáta Mgr. Tomáše Roubíka; současně rozhodl, že žalobkyně je povinna zaplatit na náhradě nákladů řízení každému ze žalovaných 107 670,64 Kč k rukám advokáta Mgr. Tomáše Roubíka. Poté, co dovodil, že žalobkyně je dědičkou po L. K. a správkyní dědictví v řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 8 pod sp. zn. 20 D 1112/2003, které dosud nebylo skončeno, že na majetek žalobkyně byl usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. 9. 2021, č. j. XY, prohlášen konkurs a že v řízení bylo možné na návrh žalobkyně pokračovat (když insolvenční správce návrh na pokračování v řízení nepodal), odvolací soud shodně se soudem prvního stupně dovodil, že žaloba podaná žalobkyní „přesahuje rámec obvyklého hospodaření“ s dědictvím. Poukázal na judikaturu soudů, podle níž správce dědictví ustanovený soudem podle ustanovení § 175e odst. 1 občanského soudního řádu (ve znění účinném do 31. 12. 2004) byl oprávněn „činit takové úkony, které byly nezbytné k uchování svěřeného zůstavitelova majetku, zejména k zabezpečení proti jeho poškození a ztrátě“, a že jeho právní úkony přesahující rámec obvyklého hospodaření byly neplatné, jestliže byly učiněny bez souhlasu dědiců a svolení soudu, a uzavřel, že „žaloba, kterou se žalobkyně domáhá po žalovaných náhrady škody, přesahuje rámec obvyklého hospodaření, když se ani nejedná o úkon směřující k tomu, aby majetek patřící do dědictví byl v době od smrti zůstavitele do skončení řízení o dědictví pro dědice uchován, ale o úkon, který směřuje „k rozšíření dědické podstaty“. Protože žalobkyně „nedoložila svolení soudu s podáním žaloby“, není k vymáhání náhrady škody po žalovaných legitimována.

5. Proti tomuto rozsudku odvolacího soudu podala žalobkyně dovolání. Namítá v první řadě, že

nebyla za řízení před soudem prvního stupně v rozporu s ustanovením § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř. řádně poučena, a že odvolací soud nezjednal nápravu. Dovolatelka dále odmítá závěr odvolacího soudu o tom, že by podání žaloby bylo pouze s přihlédnutím k výši požadované náhrady škody úkonem přesahujícím rámec obvyklého hospodaření. Výkon funkce správce dědictví vyžaduje „aktivní postoj k majetku zůstavitele“ směřující k tomu, aby byl majetek patřící do dědictví „řádně zabezpečen, zejména proti poškození nebo ztrátě, a aby nepřestal sloužit svému účelu“; kdyby žalobkyně žalobu nepodala, „reálně by zapříčinila nepřiznání nároku v případě budoucího soudního řízení (v následku očekávané námitky promlčení)“. Žalobkyně současně poukazuje na to, že soud prvního stupně nepřipustil účast společnosti XY v řízení, aby posléze byla žaloba zamítnuta „s tím, že žalobkyně není aktivně legitimována, přičemž touto osobou je právě ten subjekt, jehož připuštění nebylo umožněno“. Žalobkyně navrhla, aby dovolací soud napadený rozsudek zrušil a aby věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

6. Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) po zjištění, že dovolání proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou (účastnicí řízení) ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o. s. ř., se nejprve zabýval otázkou přípustnosti dovolání.

7. Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o. s. ř.).

8. Není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak (§ 237 o. s. ř.). Dovolací soud přezkoumává rozhodnutí odvolacího soudu jen z důvodu vymezeného v dovolání; je-li dovolání přípustné, dovolací soud přihlédne též k vadám uvedeným v § 229 odst. 1 o. s. ř., § 229 odst. 2 písm. a) a b) o. s. ř. a § 229 odst. 3 o. s. ř., jakož i k jiným vadám řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (srov. § 242 odst. 3 o. s. ř.).

9. Přípustnost dovolání v projednávané věci nezakládá právní otázka výkladu ustanovení § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř., neboť napadený rozsudek není založen na neunesení břemene tvrzení nebo důkazního břemene ze strany žalobkyně; případné porušení poučovací povinnosti podle ustanovení § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř. proto nemohlo mít vliv na správnost napadeného rozsudku. Pro rozhodnutí soudů v projednávané věci však bylo (mimo jiné) významné vyřešení jiné právní otázky, a to zda, popřípadě za jakých podmínek může být (podle právní úpravy účinné do 31. 12. 2004) podání žaloby správcem dědictví považováno za úkon nezbytný k uchování majetkových hodnot náležejících do dědictví. Protože tato právní otázka nebyla ve všech souvislostech vyřešena, Nejvyšší soud dospěl k závěru, že dovolání žalobkyně je podle ustanovení § 237 o. s. ř. přípustné.

10. Po přezkoumání rozsudku odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 o. s. ř., které provedl bez jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), Nejvyšší soud dospěl k závěru, že dovolání je opodstatněné.

11. Vzhledem k tomu, že L. K. zemřel dne 23. 8. 2003 a že projednání dědictví a dědění se řídí právem platným v den smrti zůstavitele, použijí se při projednání dědictví ustanovení zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů účinném do 31. 12. 2004 (dále jen „OSŘ“) a při dědění zákon č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů účinném do 31. 12. 2004 (dále jen „OZ“). Součástí právní úpravy projednání dědictví a dědění jsou rovněž ustanovení o nabývání dědictví, o zjišťování majetku zůstavitele a o správci dědictví; tato ustanovení jsou i v současné době určující pro závěr, co vše patří do dědictví (co tvoří aktiva dědictví), jakož i

pro posuzování kompetence správce dědictví.

12. Dědictví se nabývá smrtí zůstavitele (srov. § 460 OZ). Vyplývá z toho (mimo jiné), že do dědictví patří majetek (věci, práva a jiné majetkové hodnoty), který zůstaviteli patřil v době jeho smrti; jen výjimečně, vyplývá-li to z právních předpisů, lze přihlédnout k okolnostem, které nastaly až po smrti zůstavitele, jako je tomu například tehdy, byla-li věc patřící do dědictví během dědického řízení prodána, neboť ji nebylo možné uschovat bez nebezpečí škody nebo nepoměrných nákladů (srov. § 175e odst. 1 a 3 OSŘ), nebo byla-li prodána v průběhu dědického řízení dědici se souhlasem soudu (srov. § 175r OSŘ), kdy do dědictví náleží místo prodané věci získaný výtěžek. Jinak (tedy nevyplývá-li to z právních předpisů) do dědictví nepatří (nemůže patřit) majetek, který byl získán (nabyt) po smrti zůstavitele, a to i tehdy, kdyby k tomu došlo na základě právních úkonů učiněných ještě za zůstavitelova života.

13. Vyžaduje-li to obecný zájem nebo důležitý zájem účastníků, učiní soud i bez návrhu neodkladná opatření, zejména zajistí dědictví, svěří věci osobní potřeby manželovi zůstavitele nebo jinému členu domácnosti, postará se o prodej věcí, které nelze uschovat bez nebezpečí škody nebo nepoměrných nákladů, popřípadě ustanoví správce dědictví nebo jeho části (srov. § 175e odst. 1 OSŘ).

14. Správce dědictví činí po dobu řízení o dědictví úkony nezbytné k uchování majetkových hodnot náležejících do dědictví, a to v rozsahu vymezeném soudem; správce dědictví je povinen při výkonu funkce postupovat s odbornou péčí a odpovídá za škodu vzniklou porušením povinností, které mu ukládá zákon nebo mu uloží soud (srov. § 175f odst. 1 větu první a druhou OSŘ).

15. Na rozdíl od právní úpravy účinné od 1. 1. 2005, podle níž byl institut správce dědictví součástí hmotného práva a podle níž správce dědictví při výkonu své funkce vykonával práva a plnil povinnosti, které příslušely zůstaviteli za jeho života s tím, že pouze k úkonům přesahujícím rámec obvyklého hospodaření potřeboval souhlas dědiců a svolení soudu, byl institut správce dědictví v době do 31. 12. 2004 upraven pouze procesním předpisem (občanským soudním řádem), a ustanovení správce dědictví podle této právní úpravy (a tedy již v době smrti L. K.) představovalo jedno z možných neodkladných opatření, která soud v řízení o dědictví přijímal k zajištění majetku patřícího do dědictví a k jeho uchování, a jejichž účelem bylo, aby se v zájmu dědiců nebo v obecném zájmu vyloučila možnost poškození nebo ztráty majetku, o němž se ukazovalo, že patřil nebo mohl patřit zůstaviteli. K ustanovení správce dědictví nebo jeho části soud přistupoval i bez návrhu vždy, ukazovalo-li se, že k zajištění dědictví nepostačují (nemohou postačovat) jiná opatření nebo že zajištění dědictví není možné řádně provést prostřednictvím jiných osob (například proto, že dědicové jsou nezletilí, nepřítomní nebo nemají k zajištění majetku potřebné předpoklady). Úkolem ustanoveného správce dědictví proto nebylo, aby při výkonu své funkce vykonával práva a plnil povinnosti, která ke svěřenému majetku příslušely zůstaviteli (jak tomu bylo podle právní úpravy účinné od 1. 1. 2005), ale aby činil jen takové úkony, které byly „nezbytné k uchování majetkových hodnot náležejících do dědictví“, a pouze v takovém rozsahu, který vymezil soud v usnesení o ustanovení správce dědictví (části dědictví) nebo jiným způsobem.

16. Ustanovení § 175r OSŘ nebylo institutem správce dědictví dotčeno. Nadále platilo, že zcizovat (prodávat) nebo jinak nakládat s věcmi, právy a dalšími majetkovými hodnotami náležejícími do dědictví nebo činit se zůstavitelovým majetkem jiná opatření, přesahující rámec obvyklého hospodaření, mohli během řízení o dědictví jen dědici a pouze se svolením soudu a že ustanovení § 175r OSŘ se vztahovalo rovněž na majetek, který byl jinak svěřen správci dědictví.

17. Z uvedených důvodů Nejvyšší soud již dříve dospěl k závěru (srov. například jeho rozsudek ze dne 14. 1. 2009, sp. zn. 21 Cdo 1246/2008), že správce dědictví ustanovený soudem podle ustanovení § 175e odst. 1 OSŘ byl oprávněn a povinen činit takové úkony, které byly nezbytné k uchování svěřeného zůstavitelova majetku, zejména k zabezpečení proti jeho poškození nebo ztrátě. Správce

dědictví nebyl vůbec oprávněn (ani se souhlasem dědiců a soudu) činit úkony, které by přesahovaly rámec obvyklého hospodaření; takové úkony byli oprávněni učinit pouze samotní dědici a jen se svolením soudu. Právní úkony učiněné správcem dědictví během řízení o dědictví, kterými by s majetkem náležejícím do dědictví nakládal nebo kterými by s ním činil jiná opatření přesahující rámec obvyklého hospodaření, proto byla pro rozpor se zákonem neplatné (§ 39 OZ).

18. Pojem „obvyklé hospodaření“, ani „úkon přesahující rámec obvyklého hospodaření“, v zákoně č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů nebyl definován, a to ani v právní úpravě obsažené v tomto zákoně účinné do 31. 12. 2004. Z pohledu ustanovení § 175r OSŘ bylo podle tehdejší soudní praxe a judikatury soudů, za opatření přesahující rámec obvyklého hospodaření nejprve považováno např. darování věci, přestavění nemovitosti, ukončení členství v bytovém družstvu apod. Posléze ovšem převážil názor, že „obvyklé hospodaření“ bude nutno posuzovat podle okolností případu s přihlédnutím k charakteru majetku, který má správce spravovat, s uvážením, jaké dispozice tento majetek vyžaduje, aby nedošlo k jeho poškození, ztrátě nebo aby nepřestal sloužit svému účelu (nestal se nefunkčním). Přehlédnout nelze rovněž to, že podle ustanovení § 175f odst. 1 věty první OSŘ byl správce dědictví povinen při výkonu funkce postupovat s odbornou péčí a odpovídal (podle ustanovení § 420 OZ) za škodu vzniklou porušením povinností, které mu uložil zákon nebo mu uložil soud; z toho je na místě přijmout závěr, aby v případě pochybností, zda správcem dědictví učiněný úkon byl v mezích obvyklého hospodaření či nikoli, byl úkon považován spíše za součást obvyklé správy, když případné poškození dědiců tímto úkonem bylo řešitelné prostřednictvím odpovědnosti správce dědictví za škodu způsobenou tím, že si nepočínal s péčí řádného hospodáře (srov. též názor uvedený v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 25. 2. 2021, sp. zn. 24 Cdo 1770/2020).

19. V projednávané věci byla žalobkyně ustanovena správkyní dědictví po L. K., a to nejprve usnesením Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 26. 7. 2005, č. j. 20 D 1112/2003-295, ve znění usnesení Městského soudu v Praze ze dne 31. 10. 2005, č. j. 24 Co 357/2005-320, tak, že byla ustanovena „správcem části dědictví, a to akciové společnosti XY“ a že byla ustanovena „správcem části dědictví – veškerých práv a povinností zůstavitele v akciové společnosti XY“ s tím, že je „oprávněna při výkonu své funkce vykonávat práva a plnit povinnosti, které k tomuto majetku příslušely zůstaviteli“ a že „úkony přesahující rámec obvyklého hospodaření může činit jen se souhlasem dědiců a se svolením soudu“ (usnesení nabylo právní moci dnem 5. 12. 2005), a posléze usnesením Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 10. 2. 2006, č. j. 20 D 1112/2003-393, kterým byla ustanovena správkyní „celého dědictví, a to včetně jeho případných práv autorských či práv souvisejících s právem autorským a souvisejících jeho práv a povinností plynoucích z uzavřených smluv dle předpisů práva autorského a včetně veškerých práv a povinností zůstavitele spojených s jeho postavením bývalého společníka v XZ“ s tím, že správkyně dědictví „při výkonu své činnosti vykonává práva a plní povinnosti, které ke svěřenému majetku příslušely zůstaviteli“ (usnesení nabylo právní moci dnem 20. 2. 2006). Z uvedeného je (mimo jiné) zřejmé, že soudy při ustanovení D. K. správkyní dědictví postupovaly podle právní úpravy účinné od 1. 1. 2005, ačkoliv správně měly přistoupit k ustanovení správce dědictví podle předpisů účinných v době smrti zůstavitele, tedy podle občanského soudního řádu ve znění účinném do 31. 12. 2004.

20. Předmětem řešené právní otázky v tomto řízení není hmotněprávní úkon, který by učinila žalobkyně jako správkyně dědictví, ale úkon procesní – podání žaloby, kterou se domáhá po žalovaných náhrady škody.

21. Vznikne-li na majetku zůstavitele škoda, která ještě za jeho života nebyla nahrazena, představuje právo na její náhradu nepochybně majetkové právo, které patří do dědictví. Nebyla-li škoda nahrazena ani po smrti zůstavitele dobrovolně, je nezbytné, aby nárok na náhradu škody byl uplatněn žalobou u soudu. Za těchto okolností je na místě závěr, že podání žaloby představuje úkon - také s přihlédnutím k možnému promlčení nebo zmaření (ztížení) vymahatelnosti práva po dlužníku -

nezbytný k uchování majetkových hodnot náležejících do dědictví, a že proto je správce dědictví oprávněn a povinen tímto způsobem zůstavitelovo právo uplatnit. Výše vymáhané náhrady tu sama o sobě není významná, nicméně z hlediska uchování majetkových hodnot náležejících do dědictví jde o okolnost, která významně akcentuje vymáhání práva správcem dědictví i prostřednictvím žaloby u soudu.

22. S názorem odvolacího soudu, že by uplatnění nároku na náhradu škody vzniklé zůstaviteli představovalo úkon, který směřuje k „rozšíření dědické podstaty“, nelze souhlasit. Jde-li skutečně o náhradu škody, která se projevila na majetku L. K. za jeho života, podání žaloby nesměřuje k „rozšíření dědické podstaty“, ale o uplatnění práva u soudu, které je (bylo) zájmu dědiců nezbytné k uchování majetkových hodnot náležejících do dědictví.

23. Při úvaze, zda žalobkyně byla oprávněna žalobou vymáhat náhradu škody vzniklé zůstaviteli, mělo být přihlédnuto též k tomu, že usnesením Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 26. 7. 2005, č. j. 20 D 1112/2003-295, ve znění usnesení Městského soudu v Praze ze dne 31. 10. 2005, č. j. 24 Co 357/2005-320, a ani usnesením Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 10. 2. 2006, č. j. 20 D 1112/2003-393, nebyla působnost žalobkyně jako správkyně dědictví vymezena v souladu se zákonem, když jí soudy přiznaly výhodnější postavení, než jaké jí náleželo podle zákona. V případě, že žalobkyně postupovala podle těchto usnesení při své činnosti „v dobré víře“, bylo nepochybně na místě k tomu přihlédnout rovněž při posuzování úkonů, které učinila jako správkyně dědictví (včetně vymáhání náhrady škody).

24. Působnost správce dědictví se vztahuje na věci, práva a jiné majetkové hodnoty patřící do dědictví, a to - v závislosti na rozsahu vymezeném soudem - buď na všechny, nebo jen na některé. O tom, co nepatří do dědictví nebo co mu z dědictví nebylo svěřeno, není správce dědictví oprávněn činit jakékoliv úkony.

25. Z obsahu spisu vyplývá, že žalobkyně při jednání u soudu prvního stupně dne 31. 1. 2012 v souvislosti s „upřesňováním“ svých požadavků uplatněných žalobou též uvedla, že náhradu škody žádá „od smrti L. K., tj. od srpna 2003 do podání žaloby, tj. 18. 6. 2009“. Jde-li v projednávané věci skutečně o nahrazení škody vzniklé až po smrti L. K., je zřejmé, že nárok nepatří do dědictví, ale přímo jeho dědicům, a to ve výši odpovídající jejich dědickým podílům. K vymáhání náhrady této škody by pak nebyla zůstavitelka legitimována jako správkyně dědictví, ale jen jako zůstavitelova dědička ve výši svého dědického podílu, určeného podle pravomocného usnesení o dědictví vydaného v dědickém řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu pod sp. zn. 20 D 1112/2003.

26. Z výše uvedeného vyplývá, že rozsudek odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Protože nejsou podmínky pro zastavení dovolacího řízení, pro odmítnutí dovolání, pro zamítnutí dovolání a ani pro změnu rozsudku odvolacího soudu, Nejvyšší soud tento rozsudek zrušil (§ 243e odst. 1 o. s. ř.) a věc vrátil Vrchnímu soudu v Praze jako odvolacímu soudu k dalšímu řízení (§ 243e odst. 2 věta první o. s. ř.).

Další články:

- Autonomie vůle (exkluzivně pro předplatitele)
- Správní žaloba a trestní rozsudek
- Střídavá péče (exkluzivně pro předplatitele)
- Styk dítěte s rodičem (exkluzivně pro předplatitele)
- Nesprávné poučení
- Nájem bytu

- Nároky pozůstalých (exkluzivně pro předplatitele)
- Odpovědnost státu za újmu (exkluzivně pro předplatitele)
- Promlčení (exkluzivně pro předplatitele)
- Valná hromada (exkluzivně pro předplatitele)
- Doručování